

Nr 98.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 6 november 1908 (nr 129) angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper; given Stockholms slott den 20 februari 1925.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 6 november 1908 (nr 129) angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om vissa ändringar i förordningen den 6 november 1908 (nr 129) angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper.

Härigenom förordnas,

dels att den stämpelavgift, varom stadgas i förordningen den 6 november 1908 angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper, fortfarande till och med den 30 juni 1926 skall utgå med de i förordningen den 13 april 1922 (nr 175) om ändrad lydelse av 3 § i förstnämnda förordning stadgade belopp, med rätt för Konungen att, om särskilda förhållanden därtill föranleda, förordna om stämpelavgiftens nedsättande till lägst de belopp, vilka i motsvarande fall utgingo enligt förordningen den 15 augusti 1913 (nr 191),

dels att 3 och 4 §§ i nämnda förordning den 6 november 1908 skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

1. Avräkningsnota — — — kronor.

Med fondhandlare förstås i denna förordning den, som enligt lagen om fondkommissionsrörelse och fondbörsverksamhet är att anse såsom fondkommissionär; dock skall vid tillämpning av vad i 5 §, jämförd med 13 §, samt 10 och 11 §§ stadgas under fondhandlare inbegripas jämväl den, som, utan att vara fondkommissionär, driver sådan rörelse med fondpapper, att han på grund därav är pliktig föra handelsböcker.

2. Avslutas — — — ort i utlandet.

3. Stämpelplikt äger icke rum i följande fall, nämligen:

— — — — —
d) vid köp av obligationer, som utfärdats eller garanterats av svenska staten, eller då vid överlåtelse av aktie eller obligation den ene kontrahenten är svenska staten eller svenska statsförvaltningen tillhörande allmänt verk eller styrelse, riksdagens verk, Sveriges allmänna hypoteksbank eller konungariket Sveriges stadshypotekskassa, samt slutligen

e) vid — — — stämpel.

4. Slutets reportavtal, skall endast den avräkningsnota förses med stämpel, som gäller den till beloppet större av de båda till reportavtalet hörande affärerna; och skall stämpelavgiften utgå med femtedelen av det belopp, som enligt 1 mom. eljest skolat utgöras, i varje fall dock minst 5 öre.

Skall vid reportavtal icke särskild ersättning erläggas till den andre kontrahenten i avtalet, äge stämpelplikt icke rum.

5. Därest avtal om köp eller byte av fondpapper avslutas genom en eller flera fondhandlare i kommission, skall sammanlagda stämpelavgiften icke i något fall beräknas till högre belopp än om avtalet slutits utan anlitande av kommissionär, dock med iakttagande av vad i 2 och 4 mom. stadgas om viss lägsta avgift.

6. Värdet å de överlåtna fondpapperen skall vid köp anses motsvara köpeskillingen och må vid byte icke upptagas till lägre belopp än det vid tiden för bytesavtalet i allmänhet gällande.

4 §.

1. Avräkningsnota — — — avslutas.

2. Vid — — — namn.

Då fondhandlare avslutar köpavtal, icke för egen räkning utan såsom kommissionär, skall han förse avräkningsnota med påskrift: i kommission (avräkningsnota i kommission); där jämlikt 3 § 2—5 mom. stämpeln utgöres med nedsatt belopp eller stämpelplikt icke äger rum, skall i avräkningsnotan tillika antecknas grunden till nedsättningen eller befrielsen, såvida den icke eljest framgår av avräkningsnotans innehåll. Avslutar annan än fondhandlare köpavtal för annans räkning, skall i avräkningsnotan utsättas för vems räkning avslutandet skett.

Avräkningsnota — — — underskriven.

3. Då — — — kommission.

4. I fall — — — köp.

5. Avräkningsnota — — — kontrahenten.

6. Då — — — förmedlare.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1925; dock att de i 3 § 4 mom. meddelade föreskrifter skola tillämpas först från och med dag, som Konungen efter särskild prövning bestämmer.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 20 februari 1925.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden
OLSSON, NOTHIN, HANSSON, LINDERS, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

T. f. chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler vissa
förslag avseende stämpelavgiften vid köp och byte av fondpapper.

Föredraganden anför:

**Fortsatt för-
höjning av
fondstämpel-
avgiften.**

»Vid överlåtelse av fondpapper genom köp eller byte skall enligt förord-
ning den 6 november 1908 (nr 129)¹ erläggas en särskild stämpelavgift.
Då sådan överlåtelse sker, skall avräkningsnota upprättas, varå stämpeln
anbringas. Skyldighet att upprätta avräkningsnota åligger i regel säljaren.
Tillsyn över efterlevnaden av de i förordningen givna föreskrifter till-
kommer bank- och fondinspektionen.

Enligt förordningen den 13 april 1922 (nr 175) om ändrad lydelse av 3 § i
förordningen angående fondstämpelavgiften, vilken förstnämnda förordning
enligt lydelsen gällde till och med den 30 juni 1923 och sedermera erhållit
giltighet under ett vart av budgetåren 1923—1924 och 1924—1925 (sv. f.
1923:40, 1924:115), utgår i allmänhet stämpelavgiften vid köp av aktier, lotter,
andelsbevis och delaktighetsbevis med 60 öre och vid köp av obligationer
med 10 öre för varje påbörjat belopp av 100 kronor av de överlätna fond-
papperens sammanlagda värde; vid byte utgår stämpelavgiften med hälften
av nu nämnda belopp.² De sålunda stadgade stämpelavgifterna äro i
huvudsak fyra gånger så höga som de enligt förordning den 15 augusti
1913 (nr 191) utgående stämpelavgifterna; för obligationer äro stämpel-
satserna dock endast fördubblade. Gällande stämpelavgifter hava i det
stora hela tillämpats från och med den 1 december 1918 och ersatte då,
såvitt angår aktier, lotter samt andels- och delaktighetsbevis, de jämlikt
förordningar den 30 mars 1917 (nr 101) och den 12 mars 1918 (nr 123)
stadgade stämpelförhöjningarna; för obligationer inträdde förhöjningen icke
förrän förstnämnda dag.

Fondstämpelavgiften inbragte under högkonjunkturen betydande belopp
trots de då gällande lägre skattesatserna. Inkomsten av stämpelavgiften
har sedermera avsevärt nedgått. Under de år, då de allmänna skatte-
satserna i stort sett varit desamma som för närvarande, hava be-
loppen av försålda fondstämplor sålunda utgjort, i hela krontal räknat:

¹ Ändrad, se sv. f. 1909: 61 sid. 5; 1912: 90; 1913: 191; 1914: 384; 1917: 101 (102), 298
(299); 1918: 123, 515, 911; 1919: 120; 1920: 223; 1921: 340, 396; 1922: 175; 1923: 40;
1924: 115.

² Jfr Kungl. Maj:ts prop. 1922: 91, 1923: 50, 1924: 194.

| | | | |
|---------------|---------------|---------------------------|---------------|
| år 1919 | kr. 8,301,894 | år 1922 | kr. 2,362,046 |
| » 1920 | » 5,448,826 | » 1923 | » 1,853,283 |
| » 1921 | » 2,320,751 | » 1924 ¹ | » 1,913,291. |

Vid tidigare prövning av fråga om fortsatt giltighet av de högre stämpel-satserna vid köp och byte av fondpapper har å ena sidan gjorts gällande, att läget på fondmarknaden krävde en nedsättning av fondstämpelavgiften. Å andra sidan har det från statsfinansiell synpunkt ansetts betänkligt att utan synnerligen tungt vägande skäl upphöra att utnyttja de skatte-källor av någon betydighet, som redan anlitas.

Departements-
chefen.

Enligt min mening föreligger för närvarande icke anledning att vidtaga ändring uti de nu utgående stämpelsatserna. Vid framläggandet av finans-plan för statsregleringen för budgetåret 1925—1926 har också förutsatts, att den högre fondstämpeln komme att gälla även under sagda budgetår, och beräkningen av stämpelmedlen har verkställts under denna förut-sättning. I nära anslutning till vad hittills skett bör alltså åt de i för-ordningen den 13 april 1922 stadgade stämpelsatserna förlänas fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1926. Även nu torde emellertid böra stadgas rätt för Konungen att, om särskilda förhållanden det påkalla, förordna om nedsättande under tiden av avgifterna till lägst de belopp, varmed avgifter i motsvarande fall utgingo enligt förordningen den 15 augusti 1913.

I anslutning till föreskriften om skyldighet att vid överlåtelse genom köp eller byte av fondpapper upprätta avräkningsnota stadgas i 2 § av fondstämpelförordningen, att, när avtal slutes i kommission — d. v. s. då kontrahent handlar för annans räkning men i eget namn (kommissionär) — såsom en särskild överlåtelse skall anses ej mindre uppgörelsen mellan kommissionären och den person, för vars räkning kommissionären handlar (kommittenten), än även uppgörelsen mellan kommissionären och tredje man.

Stämpelavgift
vid avtal i
kommission.

Såsom huvudregel i fråga om stämpelavgiftens utgörande gäller emeller-tid, att det är utan betydelse för dennas belopp, om mellan den ur-sprunglige säljaren och den slutlige köparen en eller flera fondhandlare uppträda i egenskap av kommissionär. Sålunda stadgas, *dels* i 3 § 1 mom. att avräkningsnotan skall förses med allenast halv stämpel, där den ene kontrahenten är fondhandlare och avtal om köp av fondpapper avslutas icke för dennes räkning utan i kommission, *dels* i 3 § 3 mom. a) att stämpelplikt icke äger rum, då bägge kontrahenterna äro fondhand-lare och avtalet å vardera sidan avslutas i kommission. Om däremot den, som biträder vid köp och försäljning av fondpapper, icke ställer sig själv såsom kontrahent (kommissionär) utan allenast såsom ombud eller för-medlare, skall stämpel givetvis utgå med det belopp, som är bestämt för direkt överlåtelse.

I vissa fall föreligger en verklig nedsättning i eller befrielse från

¹ Uppgiften för detta år är preliminär.

fondstämpelavgiften. Då avtal om köp eller byte av fondpapper avslutas i utlandet och den ene kontrahenten är bosatt i utlandet, skall sålunda enligt 3 § 2 mom. stämpel utgöras med allenast hälften av beloppen för de allmänna skattesatserna. Och enligt 3 § 3 mom. äger stämpelfrihet rum, förutom vid vissa fall av byte utan mellangift och vid köp av svenska statens obligationer, dels då vid överlåtelse av aktie eller obligation den ene kontrahenten är svenska staten eller svenska statsförvaltningen tillhörande allmänt verk eller styrelse, riksdagens verk, Sveriges allmänna hypoteksbank eller konungariket Sveriges stadshypotekskassa (punkt d), och dels vid utlämnande av här i riket utfärdad obligation, då enligt förordningen angående stämpelavgiften obligationen skall före utlämnandet förses med särskild stämpel (punkt e).

I praxis har tvekan yppats, med vilket belopp stämpelavgiften skall utgå i de i 3 § 2 mom. och 3 § 3 mom. d) och e) nu berörda fall, där avtalet kommit till stånd genom anlitan av fondhandlare såsom kommissionär. Vid meddelande jämlikt förordningen den 22 juni 1911 (nr 51 sid. 4) av upplysningar härutinnan har statskontoret på sin tid intagit följande ståndpunkt. Då köpavtal slutes i utlandet på sätt i 3 § 2 mom. sägs, bör halv stämpelavgift utgå för överlåtelse mellan den svenske kontrahenten och kommissionären samt en fjärdedels stämpel för överlåtelsen mellan kommissionären och den utländske kontrahenten, eller sålunda för transaktionen i dess helhet tre fjärdedels stämpel; då enligt 3 § 3 mom. d) den ene kontrahenten är svenska staten eller där omförmäld institution, bör avräkningsnotan mellan sådan kontrahent och kommissionären vara stämpelfri, medan notan mellan kommissionären och enskild bör åsättas halv stämpel; då obligation utlämnas jämlikt 3 § 3 mom. e), bör den avräkningsnota, som upprättas mellan utgivaren och kommissionären, vara stämpelfri, medan överlåtelsen till den slutlige köparen bör draga halv stämpelavgift.

Med erinran om statskontorets omförmälda ståndpunkt har *Svenska fondhandlareföreningen* i en till Kungl. Maj:t ställd skrift hemställt om sådan ändring i fondstämpelförordningen, att den omständigheten, att överlåtelse av fondpapper skedde i kommission genom en eller flera fondhandlare, icke måtte föranleda, att stämpelavgiften utginge med högre belopp än om överlåtelsen skett utan anlitan av mellanhand. Den av statskontoret hävdade uppfattningen syntes föreningen icke stämma väl med grunderna för lagstiftningen. I enlighet med dessa borde kommissionsavtalet i stämpelhänseende betraktas såsom en helhet; allenast halv stämpelavgift borde alltså utgå i det första av omhandlade fall och icke någon stämpelavgift i de båda övriga. En fondkommissionär kunde väl i stället för att avsluta affären i kommission upprätta en nota direkt mellan köparen och säljaren, på vilken nota han antecknade sig som förmedlare; därvid komme stämpelbeläggningen att ske på sätt nu sagts. Ett dy-

likt förfarande medförde emellertid den olägenheten, att kommissionären måste yppa kontrahenternas namn, något som i hög grad skadade hans affär; dess största värde låge ju i kundkretsen. Då särskilda bestämmelser funnes om granskning av de avräkningsnotor, som upprättades av fondkommissionärerna, torde en ändring i den av föreningen avsedda riktningen icke kunna föranleda missbruk.

Över fondhandlareföreningens framställning hava statskontoret samt bank- och fondinspektionen avgivit infordrade utlåtanden.

Statskontoret har yttrat i huvudsak följande. Den nuvarande lydelsen av hithörande bestämmelser kunde icke under några omständigheter leda till annan än den av statskontoret följda tolkningen. Ville man sålunda vinna det av föreningen önskade målet, måste en ändring vidtagas. Statskontoret hade tidigare på förekommen anledning uttalat, att tillräckliga skäl till att genom ändring av ifrågakvarande stadganden åstadkomma den önskade ordningen för stämpelbeläggningen icke syntes statskontoret föreligga. Då emellertid under de senare åren den allmänna uppfattningen inom den krets, där det huvudsakliga intresset för denna angelägenhet måste förefinnas, nämligen fondhandlareföreningen, alltmera bestämt inriktat sig på vinnande av ifrågakvarande lättnad i stämpelplikten, funne sig statskontoret, som ansett frågan böra betraktas ur rent praktisk synpunkt, icke för sin del vidare böra motsätta sig en förändring.

Den erforderliga nya bestämmelsen skulle enligt statskontorets mening kunna tänkas erhålla ungefärligen det innehåll, att, därest avtal om köp eller byte av fondpapper avslutades genom en eller flera fondhandlare i kommission, sammanlagda fondstämpelavgiften icke skulle beräknas till högre belopp än om avtalet slutits utan anlitande av kommissionär såsom mellanhand. Härjämte borde föreskrift meddelas om anteckning å avräkningsnota i de fall, då nedsatt eller ingen stämpelavgift skulle utgå.

Bank- och fondinspektionen har förklarat sig hysa den mening, att fondstämpelförordningens nuvarande bestämmelser, jämförda med motiven till desamma, borde kunna giva rum för en tolkning, som skulle göra den ifrågasatta ändringen obehövligen. Då emellertid statskontoret vore av annan uppfattning och då ett förtydligande tillägg skulle undanröja nu rådande olikhet i meningarna angående rätta tolkningen av bestämmelserna, finge bank- och fondinspektionen för sin del tillstyrka, att ändring vidtoges på det sätt, som statskontoret föreslagit.

Såsom den föregående redogörelsen ger vid handen, föreligga delade meningar rörande tolkningen av gällande bestämmelser om stämpelplikt i fall, då fondhandlare i kommission förmedlat avtal, vid vilket nedsatt eller ingen stämpelavgift skolat utgå, därest kontrahenterna trätt i direkt förbindelse med varandra. Uppenbarligen är det önskvärt, att rådande oklarhet om författningsbestämmelsernas innebörd snarast undanröjes. För egen del finner jag det bäst överensstämma med de grunder,

*Departements-
chefen.*

varpå ifrågavarande stämpelavgift vilar, att icke i omhandlade fall vid överlåtelse genom kommissionär uttages stämpel till högre belopp än som skolat utgöras, där kommissionär icke anlåtats. Statsfinansiellt sett är denna fråga — på sätt framgår av införskaffade uppgifter från nio större fondhandlare rörande fondpappershandeln i kommission — av synnerligen ringa betydelse. Ur kontrollsynpunkt lärers, enligt vad från bank- och fondinspektionen bekräftats, erinran icke vara att göra mot stämpelns utgående i överensstämmelse med den uppfattning, jag nu uttalat. Jag tvekar därför ej att tillstyrka meddelande av förtydligande bestämmelser i sådan riktning. Dessa bestämmelser torde i huvudsak böra få det innehåll, som statskontoret ifrågasatt, samt i förordningen upptagas, huvudbestämmelsen såsom ett nytt moment i 3 § (5 mom.) och föreskriften om viss anteckning å avräkningsnotan i 4 § 2 mom. näst sista stycket.

**Stämpelfrihet
vid köp av
statsgarante-
rade obliga-
tioner.**

På förslag av Kungl. Maj:t i proposition nr 201 beslöt 1917 års riksdag sådan ändring av 3 § 3 mom. d) i förordningen den 6 november 1908 angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper, att stämpelplikt icke skulle äga rum vid köp av svenska statens obligationer. Förordning i ämnet utfärdades den 14 juni 1917 (nr 298) och trädde i kraft den 1 juli samma år (nr 299). Enligt motiven var ändamålet med den sålunda införda stämpelfriheten dels att eliminera det inflytande på emissionskursen, som stämpelplikt för sådan del av obligationslånet, vilken fast övertagits av exempelvis ett bankkonsortium, skulle utöva, dels ock att överhuvudtaget underlätta avsättningen av obligationerna.

Vid meddelande jämlikt förordningen den 22 juni 1911 av upplysning i fråga om skyldighet att stämpelbelägga statsgaranterade obligationer har statskontoret förklarat, att, enär den i 3 § 3 mom. d) av fondstämpelförordningen medgivna frihet från stämpelplikt vid köp av svenska statens obligationer icke, i saknad av uttrycklig föreskrift härom, kunde anses tillkomma jämväl av staten garanterade obligationer, den då ifrågavarande avräkningsnotan skulle förses med stämpel i enlighet med bestämmelserna i nämnda förordning.

Svenska fondhandlareföreningen har i omförmälda framställning med erinran om statskontorets berörda ståndpunkt framhållit, att avsikten med lagstiftningen torde hava varit, att stämpel icke skulle utgå vid affärer uti ifrågavarande obligationer, och förty hemställt om ändring i detta syfte av nyssberörda författningsrum.

Statskontoret har framhållit, att beträffande sådana obligationer, för vilka staten iklätt sig betalningsansvar — väl i allmänhet i samband med övertagande av den verksamhet, som utövades av emittenten, såsom t. ex. en järnväg — något statsintresse, motsvarande det som föranlett 1917 års författningsändring, svårligen kunde anses föreligga. Statskontoret kunde sålunda för sin del knappast finna tillräckliga skäl till den ifrågasatta ändringen. Å andra sidan borde det framhållas, att, därest den begärda

stämpelfriheten skulle medgivas, densamma icke torde komma att få någon nämnvärd betydelse för statens inkomst av stämpeluppbörden.

Bank- och fondinspektionen har tillstyrkt fondhandlareföreningens framställning i detta ämne. De obligationer, varom i ansökningen vore fråga, skilde sig allenast till formen från sådana obligationer, som utfärdats av staten själv. Oavsett de synpunkter, vilka av statskontoret framhållits i ämnet, syntes det därför bank- och fondinspektionen vara önskvärt, att dessa slag av obligationer i stämpelhänseende behandlades lika. Inspektionen ansåge sig i sådant hänseende böra erinra, att exempelvis i Norge statsgaranterade obligationer liksom av staten själv utfärdade obligationer icke varit underkastade stämpelavgift.

För egen del är jag böjd för att ansluta mig till bank- och fondinspektionens mening, enligt vilken de obligationer, för vilka staten övertagit betalningsansvaret, böra i stämpelhänseende likställas med dem, som utfärdats av staten själv. Ett medgivande av den begärda stämpelfriheten torde, såsom statskontoret framhållit, icke komma att få någon nämnvärd betydelse för statens inkomst av stämpeluppbörden. Jag tillstyrker sålunda bifall till fondhandlareföreningens ifrågavarande framställning om ändring av 3 § 3 mom. d) i fondstämpelförordningen.

*Departements-
chefen.*

Från bankinspektören har jag mottagit följande promemoria:

Förordningen den 6 november 1908 angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper innehåller vissa bestämmelser för det fall att fondhandlare är kontrahent vid en överlåtelse av fondpapper. Med fondhandlare förstås därvid i förordningen, enligt stadgande i 3 § 1 mom. sista stycket, solidariskt bankbolag, bankaktiebolag och fondmäklare ävensom annan, som driver sådan rörelse med fondpapper, att han på grund därav är pliktig att föra handelsböcker.

*Begreppet
»fondhand-
lare».*

Av dåvarande chefen för finansdepartementet yttrande till statsrådsprotokollet över finansärenden den 6 mars 1908 vid framläggande av förslag till ifrågavarande förordning framgår (prop. 152 till 1908 års riksdag sid. 21—23), att man med de särskilda bestämmelserna för fondhandlare avsett att träffa dem som yrkesmässigt utövade kommissionsrörelse med fondpapper. Därutinnan är att bemärka, att vid den ifrågavarande tiden en var fondhandlare ägde driva yrkesmässig kommissionsrörelse med fondpapper samtidigt som han idkade handel för egen räkning med dylika värdepapper.

Genom lag den 16 maj 1919 om fondkommissionsrörelse och fondbörsverksamhet har emellertid i sistberörda hänseende en förändring inträtt, i det att yrkesmässigt idkad verksamhet, som avser köp och försäljning i kommission av fondpapper (fondkommissionsrörelse), efter lagens ikraftträdande kan utövas allenast av den, som därtill erhållit vederbörligt tillstånd (fondkommissionär). Begreppet fondhandlare, som i språkligt avseende hänför sig till såväl fondkommissionär som yrkesmässig utövare av fondhandel för egen räkning, av vilka de sistnämnda icke äga bedriva kommissionsaffärer med fondpapper, har sålunda med nyssnämnda lags tillkomst kommit att få en vidsträcktare omfattning än man vid lagens utarbetande avsett.

Den särställning, som i förordningen givits fondhandlare, synes emellertid

böra förbehållas fondkommissionärer, och torde detta lämpligast kunna ske på sådant sätt att på förekommande ställen i förordningen 'fondhandlare' utbytes emot 'fondkommissionär'.

Genom en dylik ändring skulle ordningsföreskrifterna i 5 § samt kontrollföreskrifterna i 10 och 11 §§ icke få tillämpning å annan fondhandlare än fondkommissionär. Därest det emellertid skulle anses önskvärt, att den fria fondhandeln fortfarande vore underställd berörda ordnings- och kontrollföreskrifter — något som emellertid torde vara av illusoriskt värde, enär tillsynsmyndigheten allenast i sällsynta undantagsfall kan få kännedom om förekomsten av dylik fondhandel — torde det förut angivna syftet kunna i övriga delar vinnas därigenom att 3 §, 1 mom. sista stycket, i samband med en redaktionell förändring, erhöles följande lydelse: 'Med fondhandlare förstås i denna förordning fondkommissionär, dock att vad i 5, 10 och 11 §§ stadgas skall gälla jämväl annan, som driver rörelse genom köp och försäljning eller byte av fondpapper på sådant sätt, att han på grund därav är pliktig föra handelsböcker.'

Departements-
chefen.

Jag delar bankinspektörens uppfattning, att den särställning, som enligt fondstämpelförordningen i vissa fall tillagts fondhandlare, bör förbehållas åt den, som enligt lagen om fondkommissionsrörelse och fondbörsverksamhet är att anse såsom fondkommissionär. Däremot anser jag det icke lämpligt, att det allmänna avhänder sig den möjlighet till kontroll över den fria fondhandeln, såvitt avser efterlevnaden av fondstämpelförordningen, som föreskrifterna i 5 §, jämförd med 13 §, samt 10 och 11 §§ av samma förordning kunna bereda. Jag förordar alltså en omformulering av 3 § 1 mom. sista stycket av fondstämpelförordningen i huvudsaklig anslutning till vad bankinspektören alternativt ifrågasatt.

Stämpel-
avgift vid
reportavtal.

I anledning av förslag om införande å Stockholms fondbörs av terminsaffärer och därmed i samband stående reportavtal beslöt 1921 års riksdag särskilda föreskrifter om stämpelavgift vid dylika avtal. Dessa bestämmelser inflöto i den förordning (sv. f. 1921: 340) om ändrad lydelse av 3 § i fondstämpelförordningen, som innefattade de för tiden till och med den 30 juni 1922 stadgade högre stämpelsatserna. I avbidan på slutlig prövning av berörda förslag skulle föreskrifterna tillämpas först från och med dag, som Konungen efter särskild prövning bestämde. Motsvarande bestämmelser överfördes sedermera till förordningen den 13 april 1922 (nr 175).

Bestämmelserna om stämpelavgift vid reportavtal hava ännu icke vunnit tillämpning men böra givetvis kvarstå i förordningen för att träda i kraft, därest terminsbörs skulle komma att anordnas. I anledning av det utav mig ifrågasatta förslaget om införande av ett nytt moment i 3 § torde de olika momenten i samma paragraf böra inbördes så ordnas, att nu ifrågavarande bestämmelser upptagas såsom 4 mom., att det nya stadgandet införes såsom 5 mom., samt att nuvarande 4 mom. betecknas med nummer 6.

De av mig nu anmälda förslagen rörande stämpelavgiften vid köp och byte av fondpapper, innefattande dels fortsatt giltighet av de förhöjda stämpelsatserna, dels ock vissa andra ändringar i förordningen den 6 november 1908, hava synts mig lämpligen böra sammanföras i en författning.»

Föredraganden uppläser härefter förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 6 november 1908 (nr 129) angående en särskild stämpelavgift vid köp och byte av fondpapper samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Olga Gjörloff.